

Kryterium własności pojazdu nie w strefie płatnego parkowania

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: czwartek, 17, marzec 2016 23:00

Marcin Maksymiuk

Odśłony: 1118

Obowiązki nakładane na obywateli muszą wynikać z jednoznacznych przepisów prawa i niedopuszczalna przy tym jest rozszerzająca interpretacja takich przepisów. Przyjęcie odmiennego stanowiska mogłoby prowadzić do nakładania na obywateli obowiązków w większym zakresie, niż było to zamierzeniem ustawodawcy, z naruszeniem ustawowej delegacji do ustalania zakresu obowiązków ciążących na adresatach działań administracji publicznej.

Tak wynika z wyroku WSA w Poznaniu (III SA/Po 4/16).

Zdaniem Sądu dokonana przez organ podejmujący uchwałę wykładnia pojęcia "dni robocze" była nieprawidłowa, gdyż sobota nie jest dniem roboczym w rozumieniu art.13b ust.1 i 4 ww. ustawy o drogach publicznych.

Niezgodne z prawem były również fragmenty uchwały dotyczące obciążenia użytkownika zastrzeżonego miejsca postojowego kosztami jego utworzenia. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z par. 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem organizacje ruchu, w tym zadania techniczne polegające na umieszczeniu i utrzymywaniu znaków drogowych, urządzeń sygnalizacji świetlnej, urządzeń sygnalizacji dźwiękowej oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu realizuje na koszt własny zarządca drogi.

Zgodnie z art. 13 b ust. 4 u.t.d. rada miejska posiada ustawowe upoważnienie do ustanawiania opłaty abonamentowej w odniesieniu do zastrzeżonych miejsc postojowych w strefie płatnego parkowania w celu korzystania z nich na prawach wyłączności w określonych godzinach lub całodobowo (art. 13 b ust. 6 pkt. 2 u.d.p.). Nie posiada natomiast upoważnienia ustawowego do kategorię decydowania, kto jest podmiotem zobowiązany do pokrycia kosztów takiego miejsca. W tym zakresie skarżona uchwała również naruszyła zatem przepisy o randze ustawowej.

Niezasadnie również w przedmiotowej uchwale zawarto odrębną regulację w zakresie wprowadzenia trybu reklamacyjnego oraz określenia trybu egzekucji opłat, albowiem – jak słusznie wskazała strona skarżąca – przepisy ustawy o drogach publicznych nie dają organom gminy umocowania do wprowadzania trybu reklamacji w sytuacji kwestionowania przez obywateli legalności wystawienia wezwania do uregulowania opłaty dodatkowej naliczanej za postój w strefie płatnego parkowania bez uiszczenia należnej opłaty.

Zaskarżona uchwała bezpodstawnie różnicuje w prawach osoby korzystające ze środków lokomocji jakimi są pojazdy samochodowe odwołując się do kryterium własności czy leasingu w strefie płatnego parkowania. Regulacja przyjęta przez Radę nie traktuje jednakowo wszystkich osób mieszkańców strefy poruszających się samochodami. Zaskarżone przepisy uchwały bazują wyłącznie na tytule własności lub umowie leasingu. Słusznie zatem podkreśla się w skardze, iż w wyniku przyjęcia takiego kryterium możliwości zakupu abonamentu rocznego zostali pozbawieni kierowcy użytkujący pojazdy samochodowe na podstawie innych tytułów prawnych.

Zdaniem Sądu z takim stanowiskiem doboru kryterium zróżnicowania nie sposób się zgodzić. Mieszkańcy strefy posiadający samochody zostali podzieleni na dwie kategorie; lepszą i gorszą, w zależności od wiarygodności tytułu prawnego dającego podstawę do używania samochodu.

Źródło:

[CBOSA](#)